

Aleš Kordiš

Pes

Kadarkoli se je Filip zjutraj še ves krmežljiv odpravljal od doma, si je bežno popravil lase, potprepljal vso obleko od suknjiča do hlačnic, da ne bi kje ostal še kakšen las, ki bi lahko skazil njegovo celostno podobo v zunanjem svetu, ki je gledal bolj kone na to. Dan za dnem, vsa leta, vsako jutro ista, da, ne le enaka, ista pot; iste, ne samo enake, iste kretnje, ki so dajale misliti, da se pripravlja nov dan, a na las enak prejšnjemu in predvčerajšnjemu in tudi vsem prihodnjim. Kolikor jih kajpak še preostane. V predsobi obrat na eni peti, zapah, ključ, kljuka in tako naprej. Stopnišče. Časopisi. Mleko. Jutro. Zunaj. Ker je imel ves čas izmerjen do poslednje sekunde, je zavil okrog trga, z dvignjeno glavo in kot da se ne zmeni za vrvenje okoli njega, ki se je tedaj ravnokar porajalo, namesto da bi stopil naravnost pod cesto. Vsepovsod, tudi tukaj, jutro. Otrok še nikjer zunaj, in tudi nobenih živali. Le delavci, najbolj marljivi ljudje, ki jim je bilo najvažnejše to, kdo bo zjutraj prvi na trgu. Toda zdaj jih je tam že vse polno mrgolelo. Vonj po vroči kavi iz enega od šotorov ob gradbišču, iz bifeja na drugi strani semaforov pa masten zadah po jutranjem žganju. Filip se je ob tem zdrznil, ob vonjanju žganja je zmerom takoj pomislil na bolezen. In na zdravnika. In vpitje, mešanica kletvic, jutranjega tarnanja, pozdravljanja znancev in molka med konkurenti za stojnice. In Filip.

In za stojnicami je vendarle že slutil nesramno mularijo, za katero je sicer vedel, da bo tjakaj pridrla šele popoldne, sploh še ne tako zgodaj, in se bo podila po trgu s svojimi cvilečimi in bolhatimi cucki. Vse življenje se je pozorno izogibal vsem pasjim štirinožcem, ni in ni mogel prenesti, da bi se srečal s katerim od njih, sovražil jih je v dno duše.

Tako jo maha naš Filip po zunanji strani trga, ker se v njegovo gnečo ni maral riniti. Tedaj je pred seboj, le nekaj korakov stran, zagledal psa, starega, velikega, grdega, v katerega očeh je bilo nekaj podobnega osamljenosti, otožnosti. Korak mu je hipoma zastal, nato pa se je le pregovoril in si dejal, da poskusi oditi mimo, tu je vendarle toliko ljudi, da se utegne pasja nadloga zмести in ga ne opaziti. Odšel je naprej. Tudi pes je, v trenutku, dvignil glavo, jo pošeavno nagnil proti Filipu in se

zagledal vanj. Ko je prišel mimo njega, se je obrnil in začel počasi stopati za njim. On, čigar najhujši življenjski sovražniki so bili psi vseh možnih pasem, on, ki se je psov bal bolj kakor hudič križa, on se je tedaj tog obrnil in z grozo videl, kako stopa za njim pes s slinastim gobcem. Kri mu je zaledenela v srcu, bil je videti, kot da mu bo okamnel korak med hojo. V hipu se je domislil zvijače in se z na videz neprisljnim ovinkom zrinil v migetajočo gnečo na levi in na desni. Prerival se je med njimi. Ko je prišel na drugi strani ven, je videl, da se je medtem pes nekje zapletel in ga ni bilo za njim. Olajšano si je popravil suknjič in nameril korak naprej, kajti neljubi pripetljaj ga je zmotil in izgubil je nekaj sekund; torej se mu je začelo muditi. Vendarle se mu je pa zdelo, kot bi mu bil kdo sledil; vedel je, da se to dogaja samo v filmih. Vseeno se je obrnil, pogledal nazaj in videl, da mu je res sledil, isti pes kot prej, s slinastim gobcem. Mrzlično je stopil še malo hitreje, saj je vedel, da danes res ne sme zamuditi, nikakor ne. Končno, je pomislil, se bo tudi slinasta zver naveličala in sama odnehala. Kljub temu je zavil še enkrat okrog trga, tokrat naslednjega, saj si ni mogel predstavljati, da bi mu ta pes vendar kar naprej hodil za petami. Poškilil je na uro in videl, da pravkar zamuja vlak. Besno je stopal naprej, čeprav bi se najraje obrnil in nahlulil žival ali se je poskusil znebiti kako drugače. Bogve kako. Nič, šel bo do naslednje postaje in tam počakal drugega. Storil je tako. Tam je šel v podhod, in pes za njim.

Za naslednji vlak je bil rahlo prehitro na postaji; vedel je to in si šel kupit časopis. Predvsem zato, da bi se lahko zatopil v nekaj, ob čemer bi lahko pozabil na vsiljivega spremljevalca, ali pa bi se temu nemara celo zazdelo, kako se je nehal razburjati zaradi njega, in bi odšel naprej; to bi bilo sploh najbolje. Toda ne eno ne drugo se ni hotelo zgoditi. Sedel je in odprl časopis. Budno je pazil, kdaj pripelje naslednji vlak. Pes pa nasproti njega in tudi čakal. Slednjič je bil po zvočniku najavljen vlak in po napovedanem času se je v prdoru res začelo svetlikati od njegovih luči. Filip je počakal, kot da ne misli stopiti nanj, morda bi lahko tako preslepil psa, ki ne bi pričakoval, da bo vstopil, ko bo pa to videl, bo že prepozno. Zvočnik je kmalu nato že kar zaprosil, naj potniki vstopijo, saj bo vlak v hipu odpeljal. Ko so vstopili vsi drugi, je tudi Filip sunkovito planil, skočil v notranjost, ko so se že začela zapirati hidravlična vrata, toda to so počela tako počasi, da je z ležernim korakom uspelo vstopiti še zloveščemu psu. Pogledal je po vagonu, zagledal Filipa in prišel do njega. Ta je škripal z zobmi. Na vlaku je bilo veliko ljudi: vsi so hiteli v svet, jutranja špica je bila. Nekateri so sedeli, večina je stala, vsi so pa godrnjaje spremljali težke korake slinaste zveri med njihovimi nogami in potem z ogorčenimi pogledi prestreljevali Filipa, ko je pes sedel k njegovim nogam, gledal navzgor vanj in molil rdeč jezik iz gobca. Filip je škripal z zobmi. Prišlo je najhujše. Prvič v življenju je na tem vlaku opazil kontrolorja. Ta je nezno hitro prišel do Filipa, obstal, mrko pogledal po psu, ki se ni menil zanj, in vprašal: "Gospod, je to vaš pes?" Filip se je delal neumnega. "Gospod, vprašujem, čigav je tale pes!" Filip se ni ganil. "Pes? - Kakšen pes?" "Gospod, tale umazani pes s slinastim gobcem. Ali ne veste, da je v našem mestu prepovedano prevažati domače živali na podzemeljski

železnici?" Filip je škrtal z zobmi. "Tedaj moram od vas zahtevati plačilo globe, gospod!" Filip je bolščal v črno okno, ki so ga tu in tam prestrelili žarki signalne luči v predoru. Čutil je, kako so zdaj vsi očitajoči pogledi v vagonu pritrjeni nanj. "To vendar ni moj pes!" Kontrolor je bil neizprosni. "Žal mi je, gospod, toda zakone je treba spoštovati. - Ali pa ste nemara samo vi njegovi?" Slišal je pritajeno muzanje potnikov. Filip ni zdržal več. Ko je vlak ustavil, je stisnil kontrolorju bankovec, planil ven in stekel prek črnih tirov. Pes za njim. Službo je zdaj že zamudil. Naenkrat je nerodno padel in se zvalil v prazen prostor med tirova, ki ga ni opazil. V istem trenutku je pripeljal vlak iz nasprotne smeri in z veliko hitrostjo prekril jarek. Pes je stisnil rep med noge in nihče ga ni več videl.